

Aino Pervik

KUNKSMOOR

Illustreerinud Edgar Valter

TAMMERRAAMAT

Kujundanud Irina Tammiss

© Eno Raud

Autoriõiguste pärija Aino Pervik

© Edgar Valter

Autoriõiguste pärija Külli Leppik

© Tammerraamat, 2011

ISBN 978-9949-449-96-5

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

www.tammerraamat.ee

Kunksmoor

Keset tuulist merd oli ühes kohas pisike saar. Ümber saare seisid igas kandis teravad kivid ja veealused salakarid. Nende vahel pahises ja vahutas vesi. Saarel kasvasid kõverad ja haralised männid. Männikualune oli täis mustikavarsi, lagedatel kohtadel kasvasid aga teravate okastega kibuvitsapõõsad.

Saare randa kivide vahele tegid merelinnud oma pesad. Peale lindude elas saarel veel ainult Kunksmoor.

Kunksmoor oli pikk luine vanaeit, kelle juuksed olid alati sakris ja kasimata nagu harakapesa. Kunksmoor oli siin eluaeg elanud. Ta sõi kibuvitsamarju ja mustikaid. Kui tuju tuli, siis püüdis mõne kalakese ka. Vahel sügiseti maitstes ta ka mõnd ilusamat seent, mis metsa all silma hakkas.

Keset saart kasvas sitke juure peal üks õige pikkade kõverate okstega mänd. Selle männi okste vahele oli kinnitatud Kunksmoori maja. Ja et tuuled seda elamist merele ei pühiks, olid kolme majanurga külge seotud suured kivimürakad. Neljanda nurga küljes oli veel tohutu vanaaegne imelikkude ilustustega ankur. Hirmsad sügistormid tõstsid kõigest hoolimata ikkagi vahel maja kõrgele õhku, aga kivid ning ankur hoidsid ta paigal, nii et ta pärast jälle kenasti oma koha peale tagasi vajus. Maja räästaalused olid alati täis maarohukimpusid, seeni, käsnasid ja samblatuuste, mis olid sinna kuivama pandud. Sedaviisi paistis maja seal männiokste kaisus suure sasise linnupesa moodi. Seest oli ta aga kabe ja kena. Akende ees rippusid sinise mere värvi kardinad. Põrandat kattis pehme valge vaip nagu kobrutav merevaht. Riiulid ja kapid olid täis igasuguseid imelikke asju, mida merelained pärast tormi randa olid uhtunud. Muist neist asjadest olid pärit hukkunud laevadelt, muist sügavalt pimedast merepõhjast.

Kõige mõnusam asi Kunksmoori majas oli aga suur laia suuga kolle, kus külma ilmaga hõõgusid männikäbisööed. Siin keetis Kunksmoor punasest vasest katla sees oma nõiarohtusid. Sest see Kunksmoor oli tegelikult nõid. Oma nõiarohtude ja kunstidega oskas ta arstida igasuguseid haigusi ja tõbesid. Ta oskas neid kaela ka saata. Taimi oma rohtude pruulimiseks käis Kunksmoor korjamas suurelt maalt, metsadest ja aasadelt, soodest ja rabadest. Üle mere sõitis ta suure kollase õhupalliga, mis kõrgel taeva all lennates oli väga täiskuu moodi. Parema meelega rändas Kunksmoor pimedatel öödel, kui päris kuud taevas ei olnud, sest siis ei pannud teda keegi tähele. Ei ole hea, kui nõiamoorid liiga silma torkavad, arvas Kunksmoor. Sellest on tulnud alati ainult koledat pahandust.

Ühel kottpimedal ööl oli Kunksmoor jälle teel. Ta kotid olid nopitud täis igasuguseid kaunu ja kasvusid, pungi ja juurikaid, nii et moor oli koti all lookas kui kreeka ee.

Merel oli tõusnud torm. Vihma kallas nagu toobrist ja Kunksmoor sai kiiresti läbimärjaks. Tuul oli nii tugev, et puhus Kunksmoori sirgeks, kui ta oma taimeseljatäiega kaldale jõudis. Moorile see meeldis. Ta hakkas mõnusasti naeru kihistama. Tuuled passisid talle hästi. Kui ta tormiga väljas oli, tõusis ta tuju ikka nii, et võttis laulu lahti. Kunksmooril oli kile ja kähisev hääl, selle-eest oli see hääl aga hästi vali, ja moor armastas väga lorilaule.

Nii see Kunksmoor hakkas siis tuulega koos ümismema. Ümin muudkui paisus ja paisus ja varsti huilgas moor kõigest kõrist rumalaid laule laulda. Kalpsas veel kivide vahel tantsugi juurde.

Toredas tujus puhus ta oma õhupalli täis. Tuul tahtis mitu korda seda tal käest ära rebida ja mässavasse pimedusse kanda, kuid Kunksmoor lõi küüned ja hambad palli sisse ja tõusis peagi koos oma kottidega õhku.

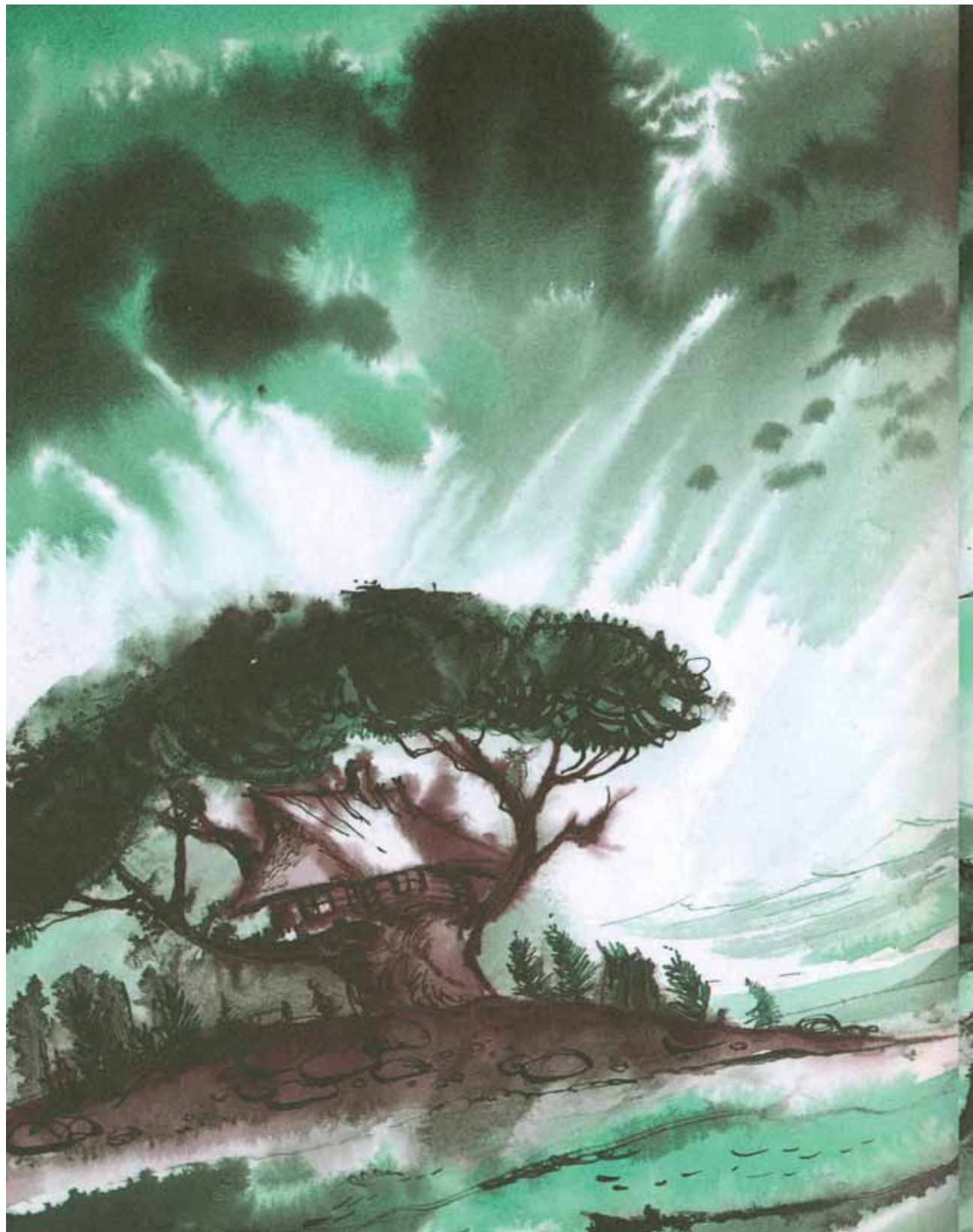
Oli seal mere kohal alles möll! Taevast sadas vett ja meri pildus laineid üles kuni Kunksmoorini välja. Tuul pillutas pallikest sinna-tänna ja Kunksmoor oli mitmel korral juba vahustesse voogudesse pudenemas. Ta hoidis aga käte ning jalgadega kõvasti pallist kinni ja ajas ise veel laulujoru, nii kangesti meeldis talle see pöörane õhusõit.

Varsti hakkas saar paistma. Pall kihutas kange hooga aina edasi, kinni pidada polnud üldse enam võimalik.

“Vaene Kunksmoorike,” kiljus Kunksmoor. “Kas kodu jääbki sul nägemata?”

Ta hakkas sikutama ja rebima igasuguseid nõörike, millega õhupalli juhtida sai. Need olid aga ammu tuule käes sassi läinud. Pall oli täiesti maru vallas. Torm kandis seda juba saarest üle ulgumerele.

Viimases hädas lõi Kunksmoor küüned õhupalli sisse ja hakkas seda lõhki rebima. Pall plaksatas paugupealt puruks ja Kunksmoor sadas kõige

oma kottidega kápuli kivide vahele maha. Kunksmoor alla, kotid talle otsa ja palliräbalad veel kõige peale. Teravad kivid rüüstasid moori hirmsasti ära, nii et ta esiotsa natuke aega lausa oimetu oli.

Kui oid tagasi tuli, katsus moor kõigepealt oma luud-kondid järele. Kõik olid terved.

“Oli see küll alles õnnelik maandumine,” rõõmustas moor ja hakkas oma kodinaid kokku korjama. Äkki kiljatas ta kohkunult:

“Kunksmoorike, sul ei ole enam tarkusehammast!”

Ta haaras luidrate kätega oma sasipeast kinni ja hakkas seda meeletult raputama. Tarkusehammas oli kadunud mis kadunud. Ju ta oli kukkudes lahti põrunud ja kruusa keskele pudenenud.

Moor pistis ulguma. Ta viskus kummuli maha ja hakkas pimedas käsikaudu ringi kobama. Hambasuurusi kivikesi oli liiva sees palju ja mitu korda mõtles Kunksmoor juba, et tal ongi kadunud tarkusehammas käes. Kui ta aga arvatava hamba suhu pistis, osutus see ikka lihtsaks kruusakiviks, mis kadunud kihva asemele põrmugi ei passinud.

Pikkamisi hakkas valgeks minema ja varsti pääsesid Kunksmoori silmad seletama. Nüüd sai ta kukkumise jälje järgi aru, et oli kogu aeg jalutsis liiva rehitsenud. Peaga oli ta kukkunud hoopis vastu nurgelist raudkivilahmakat. Ja oh õnne! Sealsamas kivi peal säras ka Kunksmoori kallid tarkusehammas. Kärmelt pistis Kunksmoor selle jälle oma kohale tagasi ja vaatas nüüd rõõmsas rahus ringi.

Torm möllas endise jõuga edasi. Pahinal paiskusid lained vastu rannakive. Vee sees merekõntsa seas pöörles laudu ja pilpaid ja mitmesugust purukspekstud laevakraami.

“Laev karil,” ütles Kunksmoor seda silmitsedes. “Ongi käes. Ma teadsin, et see tuleb.”

Kunksmoor astus mässavasse vette ja hakkas kivide vahel üles-alla ulpiva risu-rägu seas ringi kahlama. Ta otsis midagi. Aeg-ajalt virutas laine ta hirmsa

jõuga vastu mõnd teravat rahnu, kuid Kunksmoor ei teinud sellest välja. Tal oli muud mõttes.

Siis sööstis äkitselt pilveräbalate vahelt alla kajakas ja lõi karjudes küüned Kunksmoorile õlga.

“Nonoh,” ütles Kunksmoor talle heldinult. “Miks nii ägedalt, mu kallis?”

Tiibadega vehkides seadis kajakas end Kunksmoori õlale istuma. Kunksmoor silitas ta sulgi.

“Mul hakkas juba sinu pärast mure,” ütles ta. “Kus sa mul oled olnud?”

Kajakas kiljus vastuseks. Kunksmoor asus edasi rühkima, kajakas õlal. Ta sumas ikka kaugemale avamere poole. Vesi ulatus talle juba rinnuni ja lained käisid alatihti üle pea. Moori sassis juuksed läksid kõntsa ja mererohtu täis. Aga ikka ei näinud Kunksmoor seda, mida otsis.

“Noh,” pomises ta, “siin peaks ta küll juba olema.”

Vesi läks üha sügavamaks. Kunksmoor hakkas ujuma. Kajakas tõusis õhku ja lendas madalas moori pea kohal kaasa.

“Otsi, mu kallis!” ütles talle Kunksmoor. Kuid kajakas ainult karjus ja peksles tiibadega, et tormi-iilides tasakaalu säilitada.

Eemal kivide vahel oli koht, kus lained erilise jõuga mässasid ja mürisesid, nii et vesi tuiskas ümberringi. Kunksmoor võttis suuna sinnapoole. Vaevaga hakkas ta ühele libedale kivile ronima. Mitu korda tõmbasid lained moori vette tagasi, ent lõpuks sai ta siiski üles ja tõusis isegi püsti. Tuul peksis ta märga seelikusaba plaginal ümber sääрте ja vahused pritsmed löid vastu silmi. Kunksmoor tõstis käed silmadele kaitseks ja vaatas ringi.

Ja siis nägi ta vees välgatamas sinist riidet, kuldtressid peal. Välkkiirelt kargas Kunksmoor uuesti vette ja sirutas oma pikad luised käed välja, et riidest kinni haarata.

“Tule, tule, kullake!” ütles ta ja tõmbas.

See oli päevitanud näoga meremees, seesama, keda Kunksmoor just otsiski. Kunksmoor haaras ta juukseidpidi pihku ja hakkas tagasi kalda

poole ujuma. Kallas oli kaugele jäänud ja Kunksmoor tormiga võideldes ära väsinud. Tee edenes õige aeglaselt. Kajakas lendas nendega kaasa, kord tõustes, kord uuesti madalamale laskudes. Lõpuks jõudsid nad kalda ligi ja Kunksmoor vedas meremehe rannaliivale. Pooleldi lohistades tiris ja tassis ta meremehe oma majja ja tegi kiiresti tule koldesse.

Meremehe lood olid juba õige halvad. Ta lamas liikumatult kolde ees vaibal. Tule paistel oli näha, et ta oli maru käes hirmsasti viga saanud. Pea oli lõhki ja nägu valge kui lubi. Meremehe viimane tunnike oli ilmselt juba tükk aega tagasi mööda jõudnud.

Kunksmoor valis kiiresti rohukimpudest kõrsi ja kakraid ning viskas need katlasse. Vesi tõusis kihinal keema. Pomisedes liigutas Kunksmoor keedust kulbiga, maitset, krimpsutas nägu ja sülitas leemesuutäie tulle. Tuli särtsatas ja värvus roheliseks. Siis kallas Kunksmoor aurava joogi kruusi ja valas meremehele suhu.

Niipea kui nõiajook keelele sai, oli mees maast lahti.

“Oh sa poiss!” karjatas ta ja kargas otse lakke. Kui ta uuesti maas tagasi oli, tuli talle kohe laevahukk meelde. Ta vaatas ringi, silmitses lõõmavat tuld ja kolde ees kükitavat Kunksmoori. Moori sasipeas ja õlgadel ripnesid veel adrutordid ja vetikad. Juuksed ja riided tilkusid vett. Tuli oli ikka veel roheline ja kogu ruum rohetas selle valguse käes.

“Kas ma olen nüüd meremeeste põrgus?” küsis meremees ettevaatlikult. “Kui ma õigesti mäletan, peaksin ma uppunud olema.”

“Just seda sa mul kogu aeg olidki,” ütles Kunksmoor. “Aga praegu äratasin ma su ellu tagasi. Ja selle peale on mu kodu sinu meelest põrgu.”

Meremehel oli väga piinlik ja ta hakkas vabandama.

“Ma poleks uskunud, et olen tormiga triivunud nii kaugele, et jälle maa vastas on. Mäletan, et laev läks põhja karidel keset merd, kust kallas kaugele jäi. Teised mehed pääsesid paati, aga mind viskas laine üle parda.”

“Jah, ma tean,” ütles Kunksmoor. “Seepärast ma sind otsima läksingi. Nägin sind möödunud reedel seal kivide vahel.”

“Möödunud reedel?” imestas meremees. “Möödunud reedel olime Amsterdamis. Sa ei saanud mind siin näha.”

“Või ei saanud,” ütles Kunksmoor itsitades ja meremehel hakkas kõhe.

“Ütle vähemalt, kus ma praegu olen?” küsis ta, püüdes kõigest väest vapraks poisiks jääda.

“Pool miili sealt, kus su laev põhja läks,” vastas Kunksmoor. “Minu saarel.”

“Ei ole võimalik,” vastas meremees. “Siin läheduses ei ole ühtegi saart, isegi nii suurt mitte, kuhu kajakas pesa võiks teha. Ma olen mitmes merekoolis õppinud ja pärast seda kõik maailma mered läbi sõitnud. Mina tean. Sellist saart ei ole olemas.”

“Jaa-jaa,” ütles Kunksmoor. “Kõiki võõramaa asju tuntakse, seda aga, mis on oma kodu lähedal, ei pane keegi tähele. Kui sinu vanavanaisagi veel sündinud ei olnud, oli see saar kõigil salaja teada ja nii mõnigi sai siit viimases hädas rohtu ja lohtu.”

Kunksmoor keeras meremehele selja ja hakkas toas talitama.

Meremees tahtis püsti tõusta, kuid ta keha ei kuulanud sõna.

“Mis see tähendab?” küsis ta ehmunult.

“Laev läks su alt põhja,” vastas Kunksmoor. “Eks sinagi saanud väheke viga. Luud ja kondid on katki, maksad ja neerud segi.”

“Mul valutab pea,” ütles meremees.

“Või valutab,” ütles Kunksmoor. “Enesel pole poolt pead ollagi.”

Suure vaevaga tõstis meremees käe ja tõmbas õige aeglaselt üle pea. Pool pead oli kadunud.

“Siis olen ma ju ikkagi surnud! Sellise peavigastusega on surm silmapilkne!” karjatas ta kohkunult.

“Kuss!” ütles Kunksmoor. “Sa pead vagusi lamama.”

“Kutsu mulle siis vähemalt arst!” palus meremees.

“Minu saarel arstin mina,” vastas Kunksmoor.

Ta pani meremehe voodisse ja andis talle tilku.

“Kas sa mu murtud luid lahasesse ei seogi?” küsis meremees.

“Ei,” ütles Kunksmoor. “Seda viga olen ma alati tilkadega ravinud.”

Meremees jäi väga murelikuks, ent ta ei julgenud enam Kunksmoorile midagi öelda. Kuigi ta püüdis seda varjata, oli tal ometi Kunksmoori ees hirm. Kunksmoor aga oskas väga hästi ta mõtteid lugeda.

“Inimesed on imelikud,” ütles ta kajakale ja silus ta sassis sulgi. “Kui midagi tehakse teisiti, kui nad on harjunud, siis on see nende meelest kohe valesti ja paha.”

Kajakas ei vastanud, sest ta ju oli ikkagi ainult lind.

Järgmisel päeval tundis meremees ennast juba palju paremini. Kunksmoor andis talle kolm korda päevas tilku ja varsti oli meremees täiesti terve.

Ta tõusis üles ja läks mööda tuba kõndima. Peegli ees jäi ta seisma ja hakkas ennast sihtima.

“Oh sa tont! Mul on nüüd ju pooled juuksed mustad peas!” hüüatas ta pead katsudes.

Kunksmoor tuli lähemale ja vaatas teda uurivalt.

“Mnjah,” ütles ta. “Vahel juhtub ikka mõni pisike äpardus ka, ole sa kui ettevaatlik tahes. Kui soovid, võin ma kõik su juuksed mustaks värvida.”

“Kas heledaks tagasi ei anna?” küsis meremees.

Kunksmoor kehtas õlgu.

“Noh, kui sa just tahad, siis võib ka heledaks. Aga ma ütlen, et mustad juuksed hakkavad sulle palju paremini.”

Meremees tahtis siiski endist juuksevärvi tagasi saada.

Kunksmoor laskis tal suure katla vett täis kanda ja ajas selle keema. Siis viskas ta torisedes katlasse peotäie mingit valget pulbrit, mida ta enne tükk aega kappidest taga otsis. Kui vesi veidi jahtunud oli, ütles ta, et meremees võib sellega pead pesta, kui tahab.

Meremees pesi pead ja tõttas siis uuesti peegli juurde. Juuksed olidki nagu enne. Kuid midagi oli siiski teisiti: kogu meremehe pea helkis ja säras mahedas nimbus.

“Heldeke!” hüüatas meremees. “Kas mu pea jääbki nüüd särama nagu küünal?”

Kunksmoor sai vihaseks.

“Mitte millegagi ei ole sa rahul! Vanasti andsid inimesed ei tea mis, et aga niisugust pühapaistet ümber pea saada!” ütles ta.

“Ma pole ju mõni imetegija pühak,” kurtis meremees.

“Või nii. Sa tõusid ometi surnust üles. Kas see pole siis ime?”

“Kuhu ma niisuguse imeilmutusega lähen? Mu sõbrad hakkavad mind naerma.”

“Noh, olgu,” ütles Kunksmoor. “Mine küüri rannas pead peenikese liivaga, küll see sul pühapaiste ära võtab.”

Meremees jooksis ummisjalu välja ja tõttas randa. Ta kahmas kamalud peent liiva täis ja nühkis ning küüris pead, kuni see päris hellaks ja marjanäoliseks jäi. Siis tuli ta tagasi ja vaatas peeglist. Nimbus oli peaaegu täiesti maha nühitud. Kes ei teadnud vaadata, poleks enam midagi aru saanud. Meremees jäi rahule.

“Kui see poleks olnud mina ise, kes niisugustest surmavatest vigastustest palja tilkade võtmisega paranes, siis ma seda küll ei usuks. Arstid oleksid mulle vähemasti seitse rasket operatsiooni teinud ja sedagi vaid tingimusel, et ma oleksin algusest peale elus olnud,” rääkis ta.

“Noh,” ütles Kunksmoor põlglikult. “Mõni ei usu sedagi, mida ta oma silmaga näeb. Endal polnud sul ju õiget vigagi küljes. Kõik ihuliikmed olid enam-vähem alles. Oleks midagi tõsist puudu olnud, siis poleks me vahest nii lihtsalt toime tulnud.”

Meremees tahtis nüüd kohe hakata koju minema.

“Vii mind paadiga üle!” palus ta. “Kodused muretsevad.”

Aga Kunksmoor ütles, et tal paati ei olegi.

“Millega sa siis suurele maale pääsed?” imestas meremees. “Kuidas sa suudad siin maailmast nii äralõigatuna elada?”

“Sa küsid rumalasti,” ütles Kunksmoor. “Siin on minu kodu. Ma ei suudaks elada seal maailmas oma kodust äralõigatuna.”

“Aga kas sa siis vahel autoga sõita ei taha?” küsis meremees. “Või värvilisi televisioonisaateid vaadata?”

“Ei tea. Seni pole igatahes hoolinud.”

“Kas mina pean siis ka nüüd siia jääma?” küsis meremees nukralt. “Või ehk saan mina siiski kuidagi koju?”

“Eks näe, kui mu õhupallist saab veel asja, siis viin su üle,” ütles Kunksmoor ja hakkas kohe nõelale niiti taha panema.

Õhupall oli koledasti katki kärisenud, lisaks veel sassis ja pussis ja märg ja liivane. Nöörid muist sõlmes, muist katkenud, muist hoopis kadunud.

Palliga tuli kõvasti tööd teha. Mooril katkes päris mitu korda kannatus ja ta viskas nõela ja niidi nurka. Meremees aga oli visalt asja juures ja sai moorigi iga kord töösse tagasi. Lõpuks oli õhupall terve, lappimisest ja nõelumisest kirju kui pühademuna.

Nüüd oli veel vaja pimedat ööd oodata.

Kunksmoor ja meremees istusid maja ette kibuvitsaroosipõõsaste vahele maha ja hakkasid ootama. Päike paistis soojalt ja roosiõied lõhnasid magusasti.

“Kuule, Kunksmoor, ütle, miks sa mind õieti päästma hakkasid?” küsis meremees mõnusasti murul peesitades.

“Surm oli sinu endale ära märkinud,” vastas Kunksmoor. “Mulle sai see teada. Aga minuga on nii, et kui ma jaole saan, siis ma pean surma käest ohvri ära kiskuma. Sedasi ma saan aru, et ma olen veel olemas. Kui ma poleks sind päästnud, oleks see mulle raskelt südame peale jäänud, nii et ma poleks enam kuskil saanud olla.”

Aegamisi hakkasid varjud pikemaks venima. Varsti jõudis kätte sume õhtu, õhtust sai öö ja Kunksmoor viis meremehe õhupalliga teisele kaldale. Kui Kunksmoor uuesti koju tagasi jõudis, hakkasid tal üle keha külmavärinad käima. Ägedad kõhahood panid ta vappuma, nina oli kinni, kurk paistes.

Lendva löi talle selga, voolmed kõhtu. Ristluudes pistis kui noaga. Pea käis ringi, jalad värisid ja palavik raputas võõra jõuga.

“Vaene Kunksmoorike! On sind selle tormiga alles külm läbi tõmmanud!” lõdises Kunksmoor vaimustusega.

Ta hakkas voodit seadma. Kuna tal oli plaanis pikemat aega haige olla ja haigusest ka õiget mõnu tunda, pani ta puhtad linad ja otsis välja uue udusuleteki. Voodi kõrvale kuhjas ta suure virna taskurätikuid ja sarjataie kraadiklaase. Kui Kunksmooril oli kõrge palavik, ei raatsinud ta kraadi kunagi alla lüüa ja pidi seepärast võtma kogu aeg uue kraadiklaasi. Haiguse ajal kraadis ta ennast vahetpidamata. See just see haigusemõnu oligi. Kraadiklaasid paremate palavikkudega pani ta pärast ühte eraldi suhvlisse ja vaatas neid vahetevahel õhtuti teed juues.

Rohtu võtta ta täna õhtul veel ei raatsinud. Kunksmooril olid väga tõhusad rohud, ja kui ta neid võtnud oleks, poleks ta haigusest niiviisi hommikuks midagi järele jäänud.

Siis keetis ta endale kuuma kibuvitsamarjateed meega, kuid ei hakanud ka seda jooma, et mitte haiguse ilusat käiku ära rikkuda.

Ta pani tee niisama voodi kõrvale lauale, et kõik oleks nagu kord ja kohus. Kunksmoorile nimelt meeldis kohutavalt haige olla.

Ta heitis voodisse ja pani endale kraadi. Palavikku oli üle neljakümne, nii et kraadiklaas enam ei näidanudki. Kunksmoor higistas ja külmetas korraga.

“Oh sa vaene Kunksmoorike, küll sul on kõrge palavik,” ütles ta magusa murega.

Tal oli väga tore olla. Vahetpidamata läkastas ta raske valusa kõha käes.

“Oh sa vaene Kunksmoorike,” rögis moor lämbudes, “no on sul alles puuslak peal!”

Kõha oli küll väga huvitav, ent hakkas pikapeale kõvasti kurnama. Kunksmooril oli ääretult kahju sellest erakordsest kõhast loobuda, kuid lõpuks ei pidanud ta enam vastu ja tegi endale rohuteed. Ta proovis üht ammu mõeldud segu, mida ta veel polnud katsetanud. Moor pani teesse

soomüandi pealseid ja konnamüandi kasvusid, pimpernelli juurt ja mõõgavilla vart, angerpüssi õisi ja veel näputäie tiimeoni puhkemata pungi. Sellest sai kange ja kibe jook, mis võttis silmist vee välja ja pühkis kõha kui käega ära.

Aga üks pimpernell ajas higistama ja ähvardas palaviku alla tõmmata. Mõõgavillad võtsid woolmed ära, tiimeon, nii vähe kui seda pandigi, peletas lendva minema ja angerpüüss löi kurgu lahti.

Kunksmoor ajas tekid pealt ja lükkas aknad pärani, et palavik alla ei langeks. Nohugi oli veel ilusti kallal. Tuuletõmbus andis sellele uut hoogu, nii et nina jooksis kui mahlakask ja taskurätitagavara aina vähenes. Nüüd, kus kõha enam ei seganud, kõlas iga aevastus puhtalt kui pasunakoor.

“Oh sa vaene Kunksmoorike,” ütles Kunksmoor rõõmsa õhinaga. “See nohu sind viib.”

Ta aevastas ja turtsus mis jaksas. Paha oli ainult see, et nina läks suurest pühkimisest alguses valusaks, seejärel päris villi ja verele. Pealegi torkas Kunksmoorile äkitselt pähe, et kõik need mustad taskurätikud tahavad jälle pesta. Ta ohkas sügavalt, ronis voodist välja ja nuuskas nohu vastu peotäie üheksameherohu pulbrit sisse. Muidugi oli nohu kohe läinud. Ja nuta või naera, aga ka ristluud said pulbrist kergendust.

Palavik oli siiski veel alles. See oli tõeliselt tore kõrge palavik tugevate külmavärinate ja näriva luuvaluga. Kunksmoor otsustas, et selle palaviku käes ta vähemasti sonib paraja jao.

“Vaene Kunksmoorike,” ütles ta. “Kas sinuga on lood tõesti juba nii kaugel, et sa hakkad sonima?”

Ometi ei tahtnud sonimisest asja saada. Mõtted olid liiga klaarid. Kunksmoor tuli jälle voodist välja ja võttis parajad tropid tungalteratinktuuri sisse, et pead pöörasemaks ajada ja segast juttu rääkida. Aga ei tea, kas ta ajas tinktuurid palavikuga segi või mõjus tungaltera hoopis teisiti, kui Kunksmoor oli arvanud: palavik hakkas kiiresti langema ja kondivalu andis järele.

“Noh, Kunksmoor,” ütles moor pahaselt. “Paistab, et sa hakkad paranema.”

Südametäiega jõi ta ka jahtunud kibuvitsamarjatee ära ja jäi sügavalt magama.

Hommikuks oli Kunksmoor terve kui purikas. Ta ohkas ja ütles: “Vaene Kunksmoorike, haigustele ei jaksa sa enam üldse vastu pidada.”